

sorsunk legelején

anyám mutatott egy fotót rólad,
az orrom alá nyomta telefonján
a képed. néztem és nem tudtam,
kié ez a puffadt arc, elfeketült
fogak, ki ez a matt részeg?

együtt voltunk gyerekek
a nagyszülőknél. tízévesen
elkötöttünk egy lovat,
szőrére ültük a gebét
és dinnyét loptunk, bejártuk
a határt. „u” szeges csúzlival
pucérháton lőttük a szomszéd
cigányfiút, csak mert fröcsögve
beszélt. és a falusi utca
srácaitól, a nagyoktól,
ha menekülnünk kellett,
mezítláb a tarlón,
városiaknak, nekünk,
nem volt ellenfelünk.

vérzett a talpunk, majd
a seb beszáradt. gyíkokat fogtunk
a mezőn és kint fürödtünk
az udvaron egy bádognakban.
veremből gyűjtött pucércsigákkal
ijesztgettük a postás incikét.

most meg keresztbe állt szemekkel,
kopaszon vigyorogsz itt.
évek óta nem tudni rólad semmit.
elvettél valami léha csajt,
a gyerekedet azóta sem láttad.
emlékszel?- én fogtam a fejed,
tíz évesen, mikor a sósorszesz után
az egész ebédet kihánytad.

tetováló-szalonod lett, meg
modern falfreskókat csináltál
búzló kocsmáknak. olyan sztorikat
nyomtál, hogy senki fel nem
ismerhetett belőlük többé.

egyszer még írtál chaten,
féltékenyen, a piás
csajod miatt. neked jó volt
minden vele, én meg kétszer
ha láttam a csajt, te hülye!
azt sem tudtam, mi volt
a keresztneve.

azóta csend, eltelt vagy
öt év megint. irigykedtél,
hogy én vagyok a nagy, pedig
lehetnél volna mindannyiunktól
híresebb? boldogabb?
persze, lehet, hogy az vagy,
ahogy itt vigyorogsz. kár, hogy túl korán
halt meg az anyád. szeretnivaló,
és hízelgő voltál, nem úgy mint én,
és hogy tudtad megváltani a világot,
jó lenne beszélnünk még egyszer,
de ott, még a sorsunk legelején.

levél

Kántor Péternek

ne haragudj, hogy ennyit hallgattam,
jött ez az álom, amiből itt találtam magam
bokáig kitakarva. hajnal van, persze,
ott már, az álomban megbeszéltünk mindent,
hogy a hosszú hétvégén befejeztem
a könyved, *valahol itt van még az ágy alatt*
a földön, firkáltam, írtam bele pár verset,
tudom, hogy nem haragszol, hagytál benne
hosszá néhány üres oldalt erre. szótlán voltam,
igen, nagy volt itt a baj, és nagyobb a rémület:
az öcsém, akivel végül is nem találkoztál,
harmincöt éves, két kicsi gyerek,
szóval eddig szép családi sztori. tipikus nyárelő,
zöldülő fákkal, menetrend szerinti fiatal férfi,
menetrend szerint diagnosztizált hererákkal.

klassz, hogy itt voltál, ne haragudj nagyon, hogy azóta
se email, se telefon, s hogy ebben a nyitott álomban elpanaszoltam
minden bajom. most meg a kakukk szól, hajnali négy, az eresz alatti
gerlepár is ébren, halálos csend után végre, kis zajos nyugalom.
fene se tudja, hogy ez a sok történés, így együtt mit jelent,
de száz szónak is csak egy a vége, tegnap ki lett mesve a fiúnak
a bal heréje. fél lett az egész lent. egyik napról a másikra
elpusztult a macskánk vagy csak világgá sántikált,
mondd, ki tud kiigazodni ezen az egészen? már csak
a terápiákat kell átvészelnem valahogy, tudod,
„a gond csak az, hogy ahány orvosság, annyi
méreg.” persze nem sírunk, pedig tényleg,
„csalni is volnának érvek” de ilyenekről inkább hallgatunk.
szóval vannak ezek a rémisztő szavak, de nem a *túl kemény*,
nem a *bal here*, inkább a *rák*, a *daganat*. jó-jó a képekkel
vigyázok, csak jókat őrizgetek rólad, s a családról, mikor mesét
olvasol fel nekik az ebédlőasztalnál, abból az északi könyvből,
amit az úton ide, debrecenben vettél. ahol esküvőre készültek
az állatok, de óvatlanok voltak és oda lett a vad szabadság,
akár a nyári program.” tudnak valamit ezek a lappok” – tudnak!
Befizettünk egy hetes szabadságra, most meg a hely, üresen, ott van.
jöhet a kemoterápia, meg nap- helyett a célzott gamma sugár.

de a macskánk még holnap megkerülhet, az indulat, jobb indulattá nemesülhet, családok majd egészben, boldogan heverésznek a tengerparton. beszéljünk másról inkább, remélem megkóstoltad azt a szatmári szilvát, amit én is nagyapámtól kaptam. jó lenne összefutni, utazom pestre talán már májusban.

különben jól vagyunk, minden rendben, nő a vetett fű, legel a nyúl, én meg szédelgek itt, akár egy spicces felnőtt, túlcipelt férfi szerepben.

élet szélcsendben

szeretteimet kivitem a gangra,
még egészen reggel volt odakint.
laposan jött a fény a mintás járólapra,
különben nyár vagy inkább kora ősz
lehetett. szerettük a reggelt, fokhagymás
pirítóst ettünk, teát ittunk egy csészéből
a gyerekekkel.
és azt figyeltük, hogyan szálldos a pára, gőz
vonult a tájon, s hogy milyen üzenetekkel.
kacagtunk, mert végül is túl a halálon,
vagyis itt van ez a haladék, ez a vasárnap reggeli
ünnepe. a fecskék már elhúztak, csak a drótok
maradtak, infúziók, a műtétek, terápiák
emlékei, nyúgnak? feloldozásnak? lényeg az,
hogy a gyerek, körbetakarva pléddel, meg
ne fázzon, figyeltük, mert hosszan magyarázott,
hogy a veréb is madár és szeretni kell mindet!
bólogatunk, de hogy nincs zokni a lábán, mondd,
elég nagy felelőtlenség részemről, szerinted!
és a madarakról ment tovább a beszéd,
hogy a baglyunkkal mi lehet, amit tavasszal
neveltünk. megtanult-e vadászni, van-e gangja,
családja, takaróba csavarta-e fiókáit az apja,
meg a zokni, ugye. aztán hallgatunk, aztán
megint tavasz vagy kora ősz, laposan az a fény
jön, a mintás járólapra.

dózsa györgy utca 12

még megvan a ház, s ha arra járok, a kapuból
benézek az udvarára. gyermekkorom csodavárát
belepte a rozsdá, gyom törte darabokra az apám
öntötte betonjárdát.

nyári-konyhában összebújva nagyanyámmal, mikor
a kerti fűzbe csapott a villám, s az azt követő dörgés,
vagy mikor jég verte be az ablakot. ma már csak azon sírunk,
hogy nincsenek többé ilyen összebújós nyári, nagy viharok.

a kémény a házon visszabontva, de a nyári-konyha
még ma is épen. a vályogház szája mögött nagyapám
negyvenéves szilvafája. és papa, milyen serény
volt, nem értettük, gyerekek, miért sóhajtoznak
a szomszéd házaknál az asszonyok és min mosolyognak,
amikor hazaindul, utána.

mamival viszont ketten, mert nyaranta ott aludtam,
este ha nyikordult a kapu, nagy megkönnyebbüléssel
sóhajtott, fordult mami, azon a régi faágyon...

na tessék, a múlt, milyen cifra ésszel koldul, míg én,
kívül csak, zsebre vágott kézzel, szájtátva állok.

hogy mára mindennek vége, papa még elseperte a havat,
aztán papát seperte el az élet. ámulok itt, mint ez a porta,
lakatlanul, kifoszthatatlan kegyelemmel. csordogál
a rozsdás bádogcsatorna, gyorsan kéne eliszkolni innen,
mielőtt szitálni kezd a köd, akár egy túl hosszú tarr béla-filmben.

Kürti László: 1976-ban született Vásárosnaményban. Költő, író. A Vörös Postakocsi folyóirat versrovatának szerkesztője. Könyvei: *Félszavak* (1999), *Akvárium* (2003), *Alkalmi otthonok* (2007), *Testi misék* (2012), *a csalásról* (2017). Új verseskötete a Kalligramnál jelenik meg *Ahogy én öleltem* címmel.